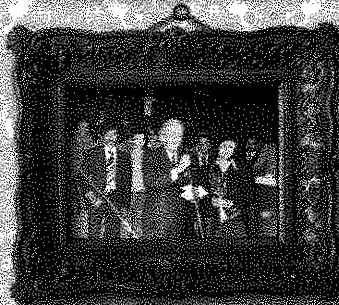
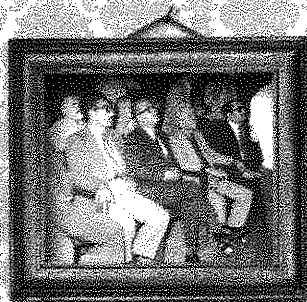
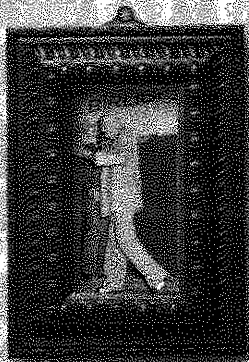

ÜSTAD
NECİP FAZIL KISAKÜREK *ile*
eskimez hatıralar

2020
Necip Fazıl
Yılı

Prof. Dr. İRFAN GÜNDÜZ

Eskimez MTTB'li - 21. ve 22. Dönem

İstanbul Milletvekili

Milli Türk Talebe Birliği ile ilk tanışmamız, Kayseri'de Genel Kurul yapılacağı zaman gerçekleşti. O yıllarda Milli Türk Talebe Birliği bizim çizgimizde değildi. Zannediyorum İstanbul'da akdedilen genel kurul, kavgadan dolayı neticelenmedi. Daha sonra Kayseri'de sancılı bir kongre yapıldı. Biz imam hatip lisesi talebesi iken böyle heyecanlı bir iklimde MTTB ile tanışmış olduk. Üniversite öğrenimi için İstanbul'a gelince kendimizi Milli Türk Talebe Birliği'nin tam ortasında bulduk. Gençlik ve yetişme çağımızın en verimli ortamını burada yakaladık. MTTB, gençliğin yetişme ve gelişmesinde çok önemli bir ocaktı. Sosyal İlimler Akademisi adıyla açılan programlarda, her branşta Türkiye'nin ilim, fikir ve dava adamları dersler verir, devam eden arkadaşlarımıza sertifikalar verilirdi. Ayhan Songar, Nevzat Yalçıntaş, Cevat Babuna, Özdemir Erdoğan ve Yıldırım Gürses.. gibi değerlerden istifade imkânını burada bulurduk.

Büyük Doğu Fikir Kulübü'nün ilk şubesi Kayseri'de açıldı (1965). O zaman biz İmam Hatip lisesi 1. sınıf öğrencisi idik. Üstad hem şube açmak hem de konferans vermek üzere Kayseri'ye geldi. O günden bugüne Üstad'a karşı içimizde müthiş bir sevgi doğdu. Bu sevgi kopmaz bir gönül

bağına dönüştü. İslamcı dünya görüşüne sahip herkesin yetişmesinde Üstad'ın çok büyük emeği var. Benliğimizin oluşmasında ve hamurumuzun yoğrulmasında ki şuur mayası Üstad'a aittir. Üstad'ın konferansları, büyük doğu dergileri, şiirleri, yazıları... Bizim yetişmemizde ve görüntür kavgada yerimizi belirlemede en önemli bir amil olmuştur.

O yıllarda İmam Hatip liselerinin lise denkliği kabul edilmiyordu 1969 Haziran'ında İmam Hatip Lisesinden mezun oldum, Eylül ayında da Kayseri lisesini bitirdim. İki diplomamız vardı. İmam hatip lisesi diploması ile Yüksek İslam Enstitüsüne, Kayseri Lisesi diploması ile Edebiyat Fakültesi'ne kayıt olduk. Aynı zamanda Topkapı Takkeçiler Camisi'nde hem imamlık yapıyor, hem de okuyorduk. İmamlık çok bağlayıcı bir meslek, ama gönlümüz tamamen Milli Türk Talebe Birliği'nde atıyordu. O zamanlar hiçbir gelecek hesabı yapmayan, hasbi olan bir gençlik anlayışımız vardı. Bugün o hasbiliğin mükafatını görüyoruz. Hiçbirimizin yarın hesabı yoktu. Hiç kimsenin İslâmi bir kimlikle ortaya çıkamadığı o günlerde, bu işin bayraktarlığını yapan Üstad'dı. Biz de önümüze ve arkamıza bakmadan ardından yürüdük. Böylece güçlü bir İslâmi akım başladı.

Tabii Üstad'ı ilk hatırladığımız 1965'te lise 1. sınıfında idik. Büyük Doğu'nun açılışı için Kayseri'ye konferansa geldi. O konferansta imam hatip lisesi öğretmenlerinden Muazzir Özcan diye bir hocamız, Tarihte Sahte Kahramanlar konulu konferansta, Üstad'a soru sormak için parmak kaldırdı. Fakat o, 5 dakika boyunca soru sormadı da kendi yorumlarıyla bir şeyler anlatmaya çalıştı. Malumat- fûruşluk Üstad'ın hele kendi konuşurken hiç hoşlanmadığı bir şeydi. Ona hiç cevap vermedi. Sohbetin devamında Hati-

mü'l- Esam isimli velinin ismi geçti Üstad hemen döndü ve demin bana soru soran arkadaş bu "esam" kelimesi ne demektir? diye soruverdi. Ama kimse cevap vermeye cesaret edemedi. O sırada bizim Marmara ilahiyat Fakültesi'nden emekli hadis hocamız Prof. Dr. İsmail Lütfi Çakan Bey; duyulur duyulmaz kısık bir sesle "sağır" deyince. Üstad Kim o sağır cevabını veren dedi. Kimse evet benim diyecek cesareti kendinde bulamadı. O sırada Üstad'ın hışmından korkan arkadaşlar kendisiyle göz göze gelmemek için sağa sola savrulunca İsmail Bey ortada kalıverdi.. O zaman Üstad; İsmail Lütfi Çakan Bey'e; "yahu öbür arkadaş cehaletinden utanmıyor, sen bilginden sıkılıyorsun. Göğsünü gere gere ben söyledim desene." deyişi hala kulaklarımızdadır.

Türkiye'de Fikri idam etmek üzere yola çıkan Simavi'lerin, bir gazetecilik anlayışı var. Bu sadece basın- yayın dünyasında değil eğitim ve öğretim hayatında da egemen ve başat bir zihniyet. Öyle bir gazete çıkartmışlar ki millete düşünmeyi unutturmuşlar. Eminönü'nde elinize alıp Üsküdar'da atacağınız gazete. Öyle düşünmeye gerek yok. Düşünen ve sorgulayan bir gençlik yerine, sürü bir gençlik yetiştirme gayretinde olan böyle bir anlayışa karşı Üstad, Büyük Doğu Fikir Kulübü! nü kurarak düşünen ve hesaba çeken bir gençlik yetiştirmenin kavgasını vermişti. Her genç "Kafa tasını iki diz kapağının arasına alıp, soruversel! Ben neyim ve bu olan neyin nesi?" diye kendi kendisini hesaba çekmeli. Derdi. Üstad'ın bütün kavgası aksiyoner bir gençlik yetiştirmek. İnandığını yaşayan, sadece özünde yaşamayı yetmez, başkalarına yaşatmaya çalışan bir aksiyonu emreden bir anlayış. Üstad, bu yüzden hep İman ve Aksiyon konulu konferanslar vermişti. O'na göre Ahlâk: sadece iyilik ve güzellikleri yaşamak değil aynı zamanda kötülük-

lere mani olmak demektir. “Fikirsiz öfke ile öfkesiz fikirden Allah’a sığınırım.” diyerek başlattığı MHP ile MSP ittifakı böyle doğmuş, daha sonra bu anlayış Milliyetçi Cephe hükümetlerinin kurulmasına kadar gitmişti.

Üstad, Kayserilileri çok severdi ve bazı arkadaşlarımıza “sevgilim” diye hitap ederdi. Kayseri, Konya, Maraş, Malatya, Nevşehir, Yozgat illerini Anadolu’nun ruh kökü diye ifade ederdi. Bunun için Üstad; tarihi bir halının, kenarları hep çürüse de ortası nasıl sağlam kalırsa Anadolu’da saffetini korumayı bilmiştir diye açıklardı. Üstad kemiyetçi değil keyfiyetçi gençliğin yetişmesi ve gelişmesine ömrünü vermiş bir gönül ve dava adamıdır. “Sultan fikir hassa ordusunu Kayserililerden kursa yeridir.” derdi. Bir konferansında; Kayserililer size bir müjde vereyim. Sakarya şiiri de Kayserilidir, dedi. O zaman Kayseri’ye trenle geliyor. Dönüşünde Kayseri’den aldığı moralle duygulanmış ve bu tren yolculuğunda Sakarya Şiiri’ni kaleme almış. Sakarya ile tren rayları kıvrım kıvrım beraber giderler. O yüzden: “*İnsan bu su misali kıvrım kıvrım akar ya! / Bir yanda akan benim, öbür yanda Sakarya.*” derken kastettiği bu kıvrımlı yolculuktu.

Tabii Üstad ile İstanbul’a üniversite öğretimi için geldikten sonra daha sık temasımız olmaya başladı Milli Türk Talebe Birliği’nde. Bir gün Ahmet Emin Yalman’a alçak demiş Üstad. O da mahkemeye vermiş bana hakaret etti diye. Biz de 25-30 arkadaş Üstad önümüzde, İstanbul Adliye’sine gittik. Üstad bütün mahkemelerde kendi savunmasını kendisi yapardı. Yiğit, yürekli, cesurdu. Hem kalemin, hem kelamın sultanı idi. Müthiş yazar ve müthiş konuşurdu. Türkçeyi en güzel kullananlardan hele tezat sanatını en mükemmel uygulayanlardan biriydi. Üstad’ın ister nesrinde de ister şiirinde

bir kelimeyi alın, yerine aynı anlamda başka bir kelime koyun, o kelime hem cümlede hem de şiirde sırtır. O öylesine okkalı ve yerli yerinde Türkçeyi kullanan bir şairdi, yazardı, edebiyatçıydı, mütefekkir. Ve orada; “Hakim Bey! Esasında alçaklık bile bir seviye ifade eder. Ben bu adama alçak demekle hakaret etmedim belki ona iltifat anlamında bir seviye verdim. Gerçekte bu adam çukur bir adamdır dedi.” Görebiliyor musunuz, savunmadaki güzelliği!

Sonra yine Milli Türk Talebe Birliği’nde bulunduğumuz bir gün Üstad, “Sultanahmet’te bir namaz kılalım” dedi. Üstad önümüzde, hele bir yürüyüşü var. Önü beyaz kenarları patlıcan moru renginde rugan bir ayakkabı, çok güzel krem rengi bir elbise, boynunda fular ve yakasında mendili, “*Tak tak, ayak sesimi aç köpekler işitsin.*” diyerek Kaldırımlar şirinde ifade ettiği gibi önümüzde yürüyor. Öylece 15- 20 arkadaş Sultanahmet Camisi’ne ikinci namazına gittik. Ben imamete geçtim. O zamanlar İspanyol paça pantolon moda, hepimiz kısa kollu gömlekle genç arkadaşlar. Ben imamın benim de pantolonum İspanyol paça, benim de kolum kısa. Neyse namazı kıldıktan sonra Üstad gözünü Sultanahmet Camisi’nin kubbelerine dikti; “*Hey Rabbim! Bu kubbelerin altı böyle züppe cemaatle dolmadığı sürece bu ülkenin kurtuluşu mümkün değildir.*” diye dua ederek şükretti.

Tabii Üstad muhteşem bir insandı, cesaret sembolüydü. Bugün için değerlendirmek çok kolay, bugün herkes İslami kimliğiyle ile ortaya çıkabilir. Hatta İslami kimliği ile ortaya çıkan adam bugün bundan faydalaniyor ama o günün şartlarında İslami kimlikle ortaya çıkmak demek bütün okların size çevrilmesi demektir. Üstad bunun çilesini çeke çeke geldi. Zaten çileyi çok severdi. “*Kubur faresi ha-*

yat meselesiz, çilesiz! Heykel destek üstünde benim ruhum desteksiz.” derken buna işaret ederdi. Müslüman bir aydın kimliği ile ortaya çıkmanın, bir fikir adamı olarak ortaya çıkmanın çilesini çok çekti.

Bir defasında Milli Türk Talebe Birliği'nde otururken Üstad, ikinci namazı kılacak bana hemen bir seccade hazırlayın dedi.. Bizim Ziya Olgun Harputlu diye bir arkadaşı-mız, dolaptan seccadeyi hemen çıkarttı ve önüne serdi. Üstad şöyle eğilip Ziya'nın yüzüne dikkatlice baktı; *“Anlaşılan Ziya! Sen de secdesiz şeriatçılardansın galiba! Kible öyle değil böyle.”* diyerek elleriyle seccadeyi düzeltmişti.

Bizler zaman zaman Büyük Doğu Dergisi'ni çıkarırken bürosunda Üstad'a derginin çıkarılmasına ve tashihlerine yardım ederdik. Bunu kendimiz için kutlu bir nasib olarak görür ve âdeta yarışırdık. Biz Üstad'ı âdeta ezberlemiştik nasıl ezberledik? Üstad'ı konuşturmak istediğiniz zaman, o sade kahve ister, siz az şekerli de olsa yanlış bir kahve getirseniz kahveyi tabağı ile kenara fırlatır. Ondan sonra; *“Bu nasıl gençlik? Üstadlarının içeceği kahveyi bile bilmeyecek kadar beceriksiz bir gençlik, bunlarla yola mı çıkılır?”* diye bir 10 dakika bize bir fırça çeker, sonra da açılır. Bizi uyarır böyle bir saat konuşurdu. Biz onu konuşturmak için bazen bu tür numaralar çekerdik Üstadımıza. Hakkını helal etsin.

Mesela sigarası bitmiştir arkadaşlardan bir tanesi bir sigara getirir ama Üstad'ın içtiği sigara değil. Üstad Bafra İçer arkadaşlar farklı bir sigara getirir Üstad bir bakar ki Bafra değil, bakmadan yakar sonra; *“Bilmezler mi ki bu gençler, Üstadları aspirin gibi Bafra tiryakisidir. Bana başka sigara getiriyorlar. Üstadlarının içtiği sigaranın markasını bilmeyen gençlikten ne hayır gelir!”* diyerek kızar, bizi fır-

çalar sonra tekrar konuşmaya başladılar. Böylece Üstad'ı konuşturmanın kolay yolunu bulmuştuk.

Sonra İdeoloji Örgüsü isimli eserinin ilk Baskısını Türkiye Yüksek İslam Enstitüleri Talebe Federasyonu çıkarttı. Eserin ilk redaksiyonunu yapmak bana nasib oldu. O zaman Cahit Baltacı Bey Federasyon Başkanı, İsmail Lütfi Çakan Bey federasyon Genel Sekreteriydi. Muhteşem bir İslam Medeniyeti Dergisi çıkarıyor bizim federasyon, Üstad da orda zaman zaman yazılar yazıyor. Çok güzel bir dergi. Bu ayarda bu kulvarda böyle ilmi bir dergi hala görmedim.

Öbür taraftan bir aksiyon dergisi olarak Büyük Doğu'nun üstüne hiçbir dergi çıkmadı. Üstad gerçekten bir mizanpaj dehası, sadece fikri deha değil, mizanpaj dehası, dikkat çeken kapaklar dikkat çeken başlıklar dikkat çeken yazılar, şiirler muhteşem... Büyük Doğu hiçbir zaman sürekliliği çıkmadı, yazdı hapse attılar, yazdı hapse attılar. Üstad: Kullarına kapalı Allah'a açık mekanlarda çektiği ızdırap ve çileleri Zindandan Mehmedim'e Mektup şiirinde ifade etti.

Tabii Üstad'ın bir başka özelliği daha var. Bir gün genel başkanımız İsmail Kahraman abi; "İrfan hemen buradan git. Sirkeci'de bir otelde Abdullah Kars var. O sıralar Abdullah Bey İbrahim Ethem piyesini oynuyorlar. O sana zarf içinde bir emanet verecek. Onu al Üstad'a götür." dedi. Ben de hemen gittim, Sirkeci'de Abdullah Kars Bey'i buldum. O da bana içinde para olan kapalı bir zarf verdi. Gittim Erenköy Ethem Efendi'deki köşke, Üstad kapıyı açtı, hemen beni yukarıya aldı. Ben zarfı bırakıp geri çıkacağım. Üstad: "Olmaz! Bak bugün Ramazan, iftarı bizde yapacağız, kaytarmak yok." dedi. Efendim ben imamım, biz teravihte cemaatimizin başında olmasak olmaz. O yüzde ben gitmek

zorundayım. Ethem Efendi'den Topkapı'ya gideceğim, ancak yetişirim, dedim. Üstad biliyormuş içerisinde para var. Bana, "Paran var mı?" diye sordu. Ben de maaşımı yeni almıştım o zaman, var efendim dedim. O da "çıkart göreyim" dedi. Cebimden çıkartıp gösterdim, bereket versin cebimde param var, peki olmasa ne olacak? Getirdiğim paranın yarısını belki bana verecekti. Üstad: "*Bana müsrif diyorlar. Ben müsrif değil mükrim bir adamım. Benim nezdimde paranın tuvalet kağıdı kadar değeri yoktur.*" derdi. Gerçekten o, hiçbir zaman ne menfaate ne de paraya pula değer verdi. Ramazanda oruç tutuyorsun, bir dakika bekle dedi. Hizmetçisine; "bize sipariş ettiğimiz bir pasta var. Onu hemen olduğu gibi getir (güzel böyle ambalajı kocaman bir pasta)." dedi. Pastayı bana uzatarak "bunu götür, çoluk çocuk evde beraber iftarda yiyin" dedi. Üstad böyle bir insandı. Kaşıkla gelen gelirini kepçeyle dağıtan güzel ve cömert bir insandı...

Son zamanlarında, memleketim Kayseri'nin Yeşilhisar ilçesinde Büyük Doğu'nun yiğit erlerinden savcı bir ağabeyimiz vardı. Mehmet Güldeste, Yeşilhisar'da Üstad'ın da çok kısa 15 günlük bir hapis infazı lazımmış. Adalet Bakanlığı isteğine uygun yerde yatmasına izin verdiği için, o da Yeşilhisar Cezaevini tercih etmiş. Hapishane de hemen kayınpederimin evinin önünde. Üstad'a gündüzleri arkadaşlar yemek yaptırıp götürüyor, hem beraber yemek yiyor hem sohbet ediyorduk.

Sonra Üstad'ın vefatından önce bir hatıra da bana göre çok önemli. Bir grup arkadaşla Üstad'ı ziyarete gittik. Ama Üstad böyle kırmızı ropdöşambrını giymiş, sakal bırakmış. Sakal da öyle güzel yakışmış. Üstad: "Her suç suratımda bir imza gibi sırtıyor. Günahım çok. Fakat iki şeye güveniyo-

rum; biri, Allah ve Resulüne olan aşkı ve sevgim; diğeri, küfre ve kâfirlere karşı olan kinim kurtarırsa beni bu ikisi kurtaracaktır.” derdi. Yanında Allah’ın adı, ya da Efendimizin adı anıldığı zaman Üstad, küçülür küçülür utancından büzülerek oturur öylece kalırdı..

Üstad şeker hastalığına müptela olmuş, gözü görmüyor ama görmediğini kimseye belli etmiyor. Gelen misafirlere belli etmemek için elindeki zarif bir bastonu var. Onu tık tık vurdu mu aşağıdaki hizmetçi geliyor. Belli etmiyor görmediğini, gözü açık ama görmüyor. İkramlar yapıyor. Üstad’ın o güçsüz ve mecalsiz halini görünce içimiz yandı. Ben o sırada; “Üstad’ım izin verirsiniz bendeniz Zat-ı Alinize bir mesele arz etmek istiyorum. Zat-ı Alinizin bir vasiyeti var: “Emr-i Hak vaki olduğunda beni şeyhim Abdülhakim Arvasi Hazretlerinin Bağlum’daki mezarının ayak ucuna, ağızım onun ayağını kıyamete dek öpecek şekilde defnedin.” diyorsunuz. Ama Üstadım. Bakın bu işin yazı var kışı var. “Olmasın son günümde dostum çelengim top arabam. Alıp beni götürsün tam dört inanmış adam” da deseniz cenazenizin arkasında 4 tane değil belki binlerce yüz binlerce inanmış genç arkanızdan yürüyecekler. Bir insanın ölüsünü götürmek dirisini götürmekten çok daha zor, gelin bu vasiyetnamenizi değiştiririm derken, o sırada Abdülhakim Arvasi Hazretleri’nin torunu Muhibbullah Efendi içeri girdi. O ne konuşulduğunu anladı ve; “Bu delikanlı çok doğru söylüyor. İzin verirsiniz Üstad’ım, ben Eyüp Sultan’da Kaşgariler Tekkesi’nin hemen ayak ucunda kendime bir mezar yeri hazırlattım. (Kaşgariler Tekkesi Abdülhakim Arvasi Hazretleri’nin pazartesi, perşembe ve pazar günleri vaaz ettiği beş vakit namazını kıldığı yer) Abdülhakim Arvasi’nin her gün ayak bastığı o merdivenin ayak ucuna ken-

dime mezar yeri hazırlattım izin verirseniz sizi oraya defn edelim.” dedi Üstad: “Muhibbullah ne dedin? Ne dedin? Bir daha söyle” dedi. “Şu vasiyetnameyi değiştirelim sizi Abdülhakim Arvasi hazretlerinin günde beş vakit tekkeye girip çıkarken ayak bastığı merdivenin ayak ucuna kendim için ellerimle hazırladığım mezara sizi defnedelim.” deyince; Üstad: “Rasulullah’ın (s.a.v.) nesli necibinden gelen birisi için hazırlanmış mezara defin, benim için en büyük şereftir. Vasiyetnameyi değiştirdim, beni oraya defnedin.” dedi ve Üstad oraya defnedildi.

Cenaze namazı Fatih Camii’nde kılındı. Fatih’ten Eyüpsultan Mezarlığı’na kadar dolu bir gençlik. Bir albay benim yanımdan geçerken; “kim organize etti bu kadar kalabalığı, bu işin arkasında kim var.” diye söylenirken; ben de; “Bize ne soruyorsun (tabutu gösterdim), ona sorun o organize etti.” deyince “atın bunları içeriye” dedi. Bizi içeri atacakken karambol oldu, biz o bölgeden sıyrıldık. Sonradan ne oldu, doçent olacağız. Güvenlik tahkikatı yapılacak bizim hakkımızda. Bir türlü güvenlik tahkikatı çıkmıyor. Sonra (Allah rahmet eylesin) Hasan Celal Güzel Başbakanlık müsteşarı, ona gittik durumu anlattık. O da bizim MİT’teki dosyamızı getirtti. Orada bizim için eylemci ve aktif bir İslamcı kaydı düşülmüş. Eylem olarak da Necip Fazıl’ın cenaze merasimine iştirak olarak gösterilmiş. Hâlbuki o zaman devlet Üstad’a “Sultanüş-Şuara” ünvanı vermişti. Onun cenazesine katılmak daha sonraları üniversitedeki güvenlik tahkikatımıza mani bir kayıt olarak karşımıza çıktı.

Biz Üstad’ımızı hiçbir zaman unutmuyoruz ve unutturmamaya çalışıyoruz. Ben zaman zaman kendi kendime soruyorum. 400 sene sonra bugünün dünyasından kaç isim

kalıcı olur? Nasıl İbnü'l- Arabi ve Mevlana vefatlarından asırlar sonra bile hala dipdiri gönüllerde ve zihinlerde yaşıyorsa, 400- 500 sene sonra bugünün dünyasından kaç kişi kalır dersiniz, bunlardan bir tanesi de Necip Fazıl olur derim. Onun ismi, eseri ve tesiri asla silinmez. O unutulmaz izler bırakarak aramızdan ayrıldı. Biz ona layık olmaya çalışıyoruz..

“İşte iz! Geliniz! Toprak post, Allah dost.”

Allah rahmet eylesin....